

Over de noodzakelijkheid van het aanleggen eener boekerij en museum op tandheelkundig gebied.

Disciplina vitae scipio.

De wetenschap is de stof des levens.

Op de vergadering der Amsterdamsche tandheelkundige vereeniging welke in het begin van 1916 werd gehouden, kwam vanuit het bestuur een voorstel tot oprichting eener bibliotheek en museum op tandheelkundig gebied te Amsterdam.

Het is niet moeilijk te gissen welke motieven bij het bestuur voorgezeten hebben toen het dit voorstel deed.

Immers de tandheelkunde heeft zich geleidelijk opgewerkt van een handwerk tot een wetenschappelijk beroep en in dezen gang van ontwikkeling is vaak niet voldoende aandacht geschonken om dat te verzamelen, wat voor die wetenschap van zooveel waarde was, doch morgen door eene verbeterde methode wordt te niet gedaan.

De tandheelkunde is eene wetenschap geworden die reeds nu eene eervolle positie naast de zusterwetenschappen inneemt.

Bij vele wetenschappen ziet men nu hoe vaak de aller-eerste gegevens omtrent hunne ontwikkeling ontbreken, juist omdat men niet vroegtijdig genoeg heeft ingezien hoe nuttig het was op het goede oogenblik door het aanleggen eener verzameling van alles wat tot die betreffende tak behoorde, aan de vergetelijkheid te ontrukken.

Dit als voorbeeld nemende kunnen, neen mogen wij tandheelkundigen niet langer dralen om het door ons reeds begane verzuim goed te maken. Waar het hier echter geen

locaal maar een algemeen belang geldt voor alle tandheekundigen in den lande, is het volkomen juist, dat het Hoofdbestuur van de Maatschappij tot bevordering der Tandheekunst dit voorstel der onderafdeeling Amsterdam heeft overgenomen. Op deze wijze wordt eene splitsing voorkomen en geraakt men tot één groote bibliotheek en verzameling.

Op de jaarvergadering te Groningen in 1916 gehouden is besloten deze boekerij en verzameling te doen onderbrengen in de hoofdstad des lands, omdat ook die der M. t. bev. d. Geneeskunst etc. te Amsterdam gevestigd zijn.

Reeds vóór de geboorte van Christus was er te Alexandrië eene koninklijke bibliotheek gesticht. En ook in ons land waar kunsten en wetenschappen steeds werden beoefend, bestonden reeds vroeg bibliotheken wier doel het is, verspreiding, verdieping, vermeerdering en behoud van kennis.

Bladert men de Nederlandsche bibliotheekgids door, dan valt het op hoevele maatschappijen en vereenigingen, die zich op een bepaald gebied bewegen, over hun gebied eene boekerij bezitten en onderhouden.

Zoo b.v. de Maatschappij der Nederlandsche letterkunde, der bouwkunst, der toonkunst, der geneeskunde, etc.

Eene pharmaceutische bibliotheek bestaat, eene boekerij bevindt zich in de vakschool der typografen, ja zelfs eene vereeniging voor lijkverbranding beschikt over ± 600 boeken.

Wij tandartsen in Nederland missen echter zeer tot ons ongerief eene tandheekkundige boekerij.

Wel staat den tandarts, die wetenschappelijk wil werken eene verzameling van tandheekkundige geschriften, verspreid in de verschillende Universiteitsbibliotheken ten dienste, doch den ingewijde blijkt al spoedig hoe luttel dit aantal tandheekkundige werken is.

Dat de Maatschappij tot bevordering der Tandheekkunst, hoewel zelf nog jong, reeds nù haar aandacht aan dit feit heeft geschonken is niet alleen een bewijs hoezeer zij voor het algemeen belang der professie waakt, maar ook hoe

groot de behoefte aan een bibliotheek reeds op 't oogenblik is. In die bibliotheek zou zij gaarne alle boeken, circulaire's, separaatafdrukken, tijdschriften, brochures, kortom alles wat maar eenigzins in verband kan staan met onze wetenschap, willen onderbrengen. Laat ieder naar zijn vermogen haar daarbij behulpzaam zijn.

Doch niet enkel tot eene bibliotheek in den strengsten zin des woords heeft zij zich willen beperken. Gaarne wenscht zij in 't bezit te geraken van platen, kopergravures, photographiën van oud-collega's, oude diploma's, oude schilderijen, curiosa en antiquaria etc. Waarom? Wel hoe verlangend ziet men niet reeds uit naar eene kultuur-historische beschrijving van de ontwikkeling der tandheelkunst in Nederland en welk een onbetaalbare bron zou het niet zijn indien voorwerpen op dit gebied in een verzameling waren bijeengebracht.

De Maatschappij strekt hare verlangens echter nog verder uit. Ook pathologische, bacteriologische, anatomische modellen en preparaten behooren tot hare desiderata; of het voorbeeld van het „Royal College of Surgeons" haar daarbij voor den geest heeft gezweefd? Wie zal het zeggen. Voortvarend als de Maatschappij is, lijkt het ons als wilde zij hare schade inhalen. Het nut van dit alles te betoogen lijkt ons wel niet meer noodzakelijk nu zij eenmaal ons wakker heeft geschud. Ieder onzer weet wat er reeds in zijn eigen omgeving verloren is gegaan. Dat mag niet langer meer zijn. Op dus! Laten wij naar ons beste kunnen de Maatschappij in haar streven tot stichting eener bibliotheek en museum steunen en niet beter kunnen wij dit doen dan aan hare oproep in dit tijdschrift gehoor te geven.

DUYVENSZ.
LIND.
BISSELINK.
